

Pestre jött Bandholz tábornok özvegye, 1937 Jul. 8. hogy „viszontláthassa” az urát

(Saját tudósítónktól.) Egy óra negyvenöt percet fut be a bécsi gyors, amellyel az özvegy tábornoknénak érkeznie kell.

A Soroptimista klub e az asszonyhét előkészítő bizottságának, valamint a Pro Hungaria egyesületnek bölgytagjai várják és a tábornok néhány régi barátja — köztük Boros Jenő, amerikai műgyűjtő, akitől egy véletlenül ép utazni készülő ismerőse megkérdi:

— Mit is csinált tulajdonképpen az a Bandholz tábornok!

— Csak azt a csekélységet, hogy megmentette a nemzeti vagyonunkat — feleli. — Tizenhét román társzeker várt már a Nemzeti Múzeum előtt, amikor ő egy lovaglókorbáccsal a kezében, egyetlen katonai maga mellé véve, lepecsételte az ajtót és kijelentette: »Aki pedig ezt a pecsétet feltöri, annak Amerikával gyűlik meg a baja — hogy ez pedig mit jelent, azt mindenki tudja!»

Most jelzik a vonat érkezését. Míg a kiszállókát nézzük, megtudjuk, hogy tulajdonképpen a fél folyamán született meg Bandholzné identitásának ötlete, amikor a tábornok naplóját megküldték a budapesti Asszonyhét rendezőségének, s a pesti asszonyok úgy érezték, hogy borzasztó érzés látni egy feleségnek ott kint Amerikában csak njságokból értesülni férje emlékének ünnepséről. Akkor küldték el neki a szobor képét is és meghívták, jöjjön el a szobor leleplezésére.

Izgatottan várják. Természetesen a tiszteltreméltó idősebb bölgyek közt keresik Bandholznét. A szőke, kékszemű, fiatal nőről, aki végül is ott áll köztünk frissen és mosolygva — senki sem sejténé, hogy egy szobor özvegye.

Drapp, feketedíszes, kőrgalléros elegáns útkosz-tűmben van, de a lábán fekete harisnya jelzi, hogy tulajdonképpen nem vetette le a gyászát.

— Milyen szép! — mondja mindenki önkéntelenül.

— Milyen szép! — mondja Bandholzné is a pipacsos buzavirágosokokra, amiket kap. És aztán amerikai mosolya mögött egész nemzetközien asszonyi könnyekkel hangjában: — *I am so happy* — én olyan boldog vagyok, hogy végre itt lehetek! ~~Azok hát az emberek~~

köt, akik az uramat úgy szerették — ebben a városban, ahova már akkor annyit vágyódtam!

— Magamról! Alig tudok valamit mondani. Én nem vagyok dolgozó nő (esőben élek, lenn Michiganben); az kis város — mindössze kétezer lakosa van. Kis villában lakom, két kedves kutyámat és a virágaimat ápolgatom. Egyébként csak a férjem emlékének élek — és

Bandholz tábornok özvegye (középen) tegnapi megérkezésekor a keleti pályaudvaron. Mellette Spurné Bárdos Feltaronyi Maada áll.